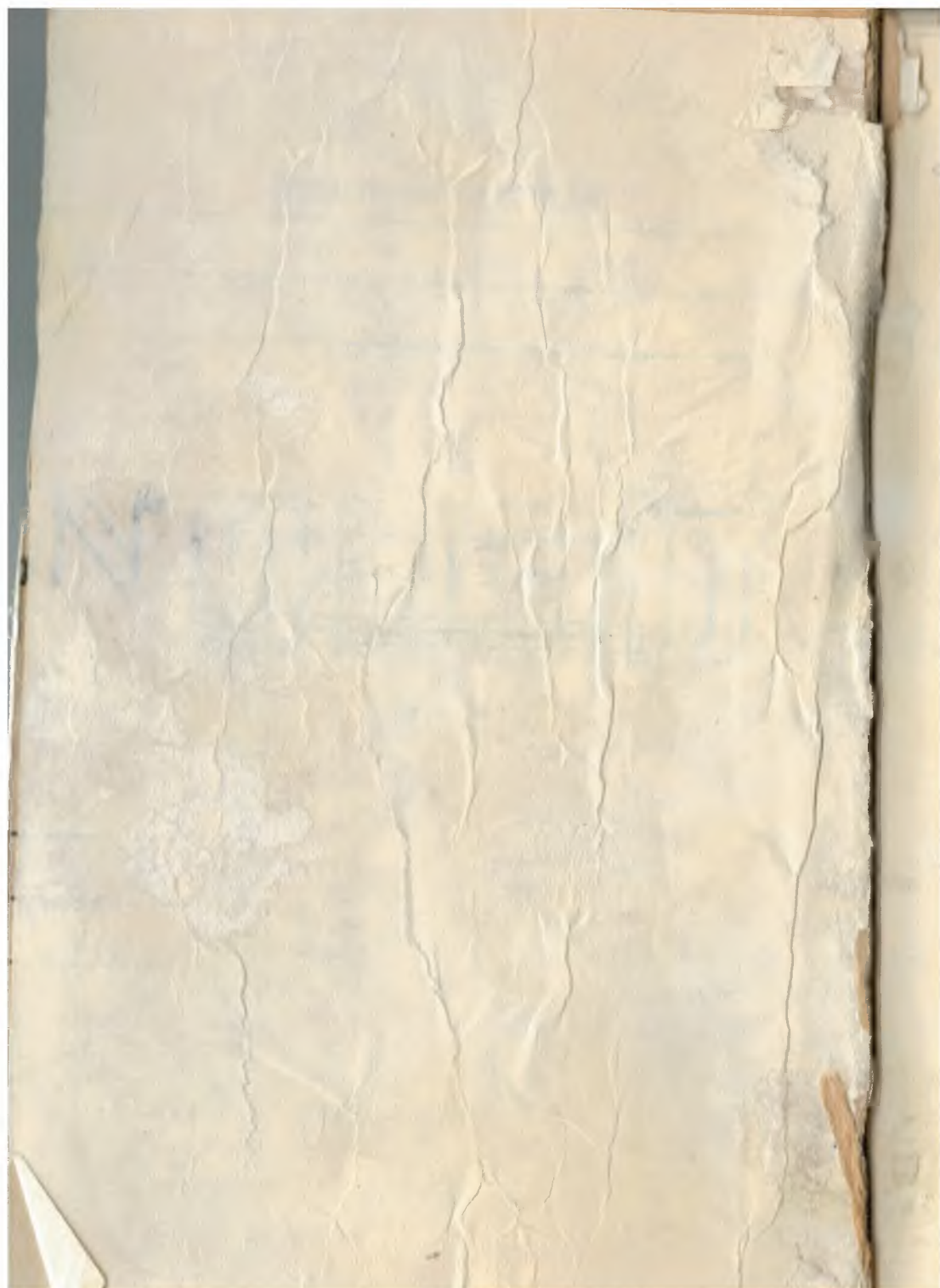

Св. Вм.

Станіслав

Вишенський

Симеон

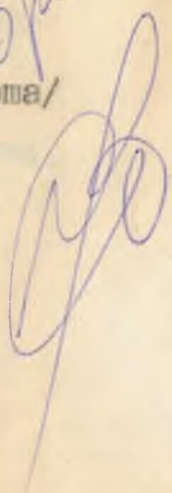

Ст. Вишенський
Сифори

нас (дир)

у скрупулі для нього нас
дарую свій оригінал!

26.12.2000 р.

СНП

частина перша/

I

маг прозорої мєсті
на тропі солов"я:
повз вікна
шлях заступа западно
а в почекальні до забуття
дичавіють роти тварин,
скоромні придатки цілуючи,
і, незрима вночі,
самиця полум"я
порається у норах.

1
2

бажання торкнутися
спітканого відлунням.
настигнути у пастці,
адже сон
приурочений тягареві.
пращурі шашелю,
їх візерунки на лабіринті
пообідньої тиші.

2
9

порятовані
згук мисливської сурми
та від щойно спороджених
квітка сліпоти.
берег потоку,
що косою сягає лігвища,
і якось враз пелюстки
на підмуток молодний
летять.

Може

4

мурування від неба
з передчуття,
що притлумлено соки
пташині,
а в тумані
трава непохована.
на руїнах - душа
невпізаного господаря,
котра має волосин у у дзьобикові.

3
5

переддень

йменням забуклого помилитися:

у брамі – машкара незримого

і пустка, роздмухана

на шляху

алею зі стін.

4
_____

сором"язність
закоханого,
коли жонного свічада
в поминанні
і також і скорбота
молодого звіра,
коли дерева сілуть.

5
7

над проваллям
для непридуманого листя
і відлетілих нудьгувати.
не повторити місцини химер
під поглядом
непевного янгола прогулянки.
у цей спосіб
і хлопчика урежено гніздом.

западає неласка
до повернення без крил
і лебрак
береться руслом праху
і світло в уяві
суто свічкове:
воно ж перекидається
й на односічний меч випадку.

з перстнями чернець
то й виникло війстя на стовбурі
і світляки
безвітря сягли вже.
се їх лапки
полишають клиння гніву.
: вечірній фанатизм -
посваритися пальчиком
після виходу з зерна.

10

в перелеті
цяцьки дитинчат рослин
бизпритульні.
отакій наврочливий
квіт залоз.
ідоли вроди,
заскочені у хуртовину,
розгойдують сокирище.

9

II

заночувати

ще до сплетіння

чорних та білих лап.

: по наріканні

проклонулись вироки природи,

їх монотонне

пересилання на поверхню.

та чи й лише для дитини

зображення розлуки.

Хай.
задня переможених
жерці мурашиних пірамід
бджолу хоронять
і в кістлявому шарудінні
чіткішає хода чередника.
повітря випростовує кігті,
коли жодного сірого горла
на прив'язі
крити найтоншої.

10
із _____

від насінини
зрада в красовидові,
але в'язи-иця
з квіткою на шиї -
найосіяніша руїна
осіннього погляду.

голова
не тарелі жасо
поза гріх народитися в синьому:
по осені зникли
прикмети трупа
й терпужок у в'язниці.

красвид безслідий
і беруться притулку
недільні міражі:
шуліка -
повз беззахисну рослину,
повз акварель
під очима.

першу скрипку
щуренят
на полишеному судні:
~~я~~ зображення
при лампадах.
: байдуже вирізняють
винний лъох між склепів,
де листя настигнуло плазуном;
що ~~того~~ н-ора у повітрі.

свіжого слід рота на снігові:
у закутневі
діти впольованих,
а ще - з обкорованого жару
й на кожних губах -
хмарина,
і майже таланить
лиця
грудьми снігура полатати.

13

18

було б вільно
і в осліплених тілах
де влаштовано
достеменність гущавини.
подібними ж голосільницями
зблизнучено русла -
пожбурено місце струмка
на узлісся.

нерозвиненіше рибини
світло від храму.
термін шуку
й волелюбний
слід злочинця.
прозорий мірошник
і той
вдосконалює терези.

з бажання нерозпуклих
воду руйновано,
а по тому —
силено над лежачим.
при луценні стежок
сутінок від спогаду
просто шарпа лопату.
і позаду
між пагорбів — спина.
мумії
створяться у бездоріжжі.

зайда на пустку,

до іскрин -

до мікроскопічних *запорожців* *запорожців*,

що їх запорожуює:

мотором від прочанства

подумки

у суміші з німих,-

то повітря

у свічадо дивилося.

терпіння рослин
у потамованих комах.
то так глибоко,
що цнотливі
всі схованки,
але недосяжніша
місцина спільного сну.

навшиньках сліди копит,
отже —
поскаржилися деревам.
гниють суніці
глибоко в організмах
і пристрасть
поза сильцем врятована.
обляглося коріння
на ховрашиній мозаїці,
якщо отут конати.

оповідачі
у паутинні без птаха:
просто стіна пелехата
стихла.

лише аналіз ножа, *2*
котрим вкраяно ~~серце~~,
потвердить здогад.

білого
з опівнічного краєвиду
виставити, -
також смерть від меду.
на погляд усміхнених,
як шаленця зарито,
як з колиски
самовиту жарину
переселено до мушлі.

земля
у запіллі квіток
і нагайка
б"є лише батьківщину
вершників.
але тануть згарища —
й риби, прозорі для неба,
все частіше
віддаються птахам.

18

27

дні
у порожній смузі для німб:
отакі безпкірі
ягоди пізньої відлиги
та ще отрута від обіймів,
що в них кістячки
виполоханих у землю.

на мент полеті
і безболісне викрадання скарбів.
гаразд, що спільні
лаштунки для обличчя середини
і пияцтво
з розтину у приторщах
після мандрів осліпленої рослини,
і коріння —
сучасник спотадів.

у намареній квітці
вікону прозором викохан-о:
у лапках
на нитці пахоців.
: зі співчуття
вени натормрту занурено,
але зухваліші приречених
розчинники свідка.

у заглибл~~ен~~ах усмішки
 ніжні спин-и вовків
 і щорічне дивацтво —
 за фінішну стрічку
 мати хребет.
 ся дзеркальність полум'я
 і на шпилеві воску
 звільнення
 прикутих до ліжок.

доказ,
що заплученим уночі
мають м'якше стелити.
Гсжої пори
стільки похилих поверхонь
для втечі старого,
аби ж не з водою
назвипередки.

23

32

праля -
спільна плоть випатрошених,
тінь
Їстівна для черви.
остання втрата -
просто неба
пуп"янки комах
таки не приземлюють птаха.
вже в полишену воду
праля ліан напускала
і дерева без літвищ
решту часу
прикидаються мертвими.

катаф-алок
 для всього листа:
 впізнаваймо трупа
 обклеєного аф-ішами.
 клубочки присяги -
 се скаркування
 на решту іскри божої:
 се так маску посмертну
 з бджоли знімають
 і шляхи
 проникні для вітру,
 що отрує кров диригента.

поглажені пензликом,
на сумлінні - птахи:
дожебрили
їх заїди в головах.
роздмухавши зернину,
найживучіші добачають -
кожна нора -
габа на кістякові будівничого.
білі віконниці
і щілина від пилки
для спроневірених дітлахів.

гинуть
щепи на стовбурі папути
й відвертіші
розруби тулуба,
де зів'ялий галерник:
послід гави —
все, що від ока всеридячого.
тільки й вибору,
що видирати гнізда
літа бабин-ого.

ГОЛОВИ

^в між бульбашок ^{ках} вогнища.

приношений ^{теплиці} смуток

з вакцин ~~он~~

від укусу гробака:

губи

на штих у землю занурені

і дарма,

що то осінь спороджує -

табір сухотних

рушив за сновидом.

на спермі світляка -
 низка зябрів
 білого краєвиду:
 змучені барви
 також на черзі
 до органів травлення води.
 і цієї ночі - фальцетний
 регіт випорожнених дерев.
 лисина,
 а байдужим кравцям повітря
 видається порожнім зашморг,
 звитий на кшталт гнізда.

29

38

при землі

сумнішають кігтики зраджених

і прочинена навмання

самітність їх.

від охоронців спальні

ярішає гідля,

але дивно

спочиванням узимку,

як розтулює ^{напрямки} мушлі відлуння.

порох
ще моторшніший
на простоволосому,
але ж маєш вітати
безвихідь великого дерева,
що не бути йому
самозгуби-ином.

метушня

біля ліжка води -

молоточок паралічу срібний.

від ласкавого рота -

лоза без котиків:

пропадає галява,

де сліпий дотлядач

щойно народжених.

вибір місця стежен

співпада із поверненням

тварини у пір'ї.

31
41

хребтами
при шлейф-ах світил.
рум"янець в"яне
між хрящиків дощу,
і винищувач неповторних
обкарнує багаття
попри бажання
мати за оберіг
сніг
без жодн-ої ляпки
від розчавлених дерев.

оброблене в крейду гнізда
ведмежа,
що проспало дитинство -
снігу автопортрет.
незабутнє листя
верта н-орою дерева
й на блакитних шкуратках -
дзьоби аборигенів,
що солодкими норами
ваблять орди ф-атальні.
і поминки для задертих,
й молитовник води,
що дрейф-ує також -
а найперше
дзеркала для вад
розпукли.

С Н І Г И

/ частина друга/

незриміший
тобто навстіж дзеркала.
без насіння дороговкази
і наближення
по відвертість безсмертних —
обсяг заплещеного вчителя:
так тріпочеться
матка соку
у теплих краях.

поспіх вагітних -
ця скромність
видалена з трави:
пропадання землі
у безодні обличчя.
у запахах триває
меж усіляких пастор.

убуває джерельних тіней:
розчавлення
спородю з полум'я
доки черв'ячним мазком
не відслонено знайду,
розвиненого в голосінні.

достигання заповітів
і когорти кровозмісників:
їх малювання
і наївність
пасток тварин на нас.

цвинтарна/сурма
і все, що за збігом
заповідане бути
в дитячих обіймах:
незаймиста
горизонтальна людина
пливе за свічадом.

руслами облич
в"ється
щеплення перелету:
наскрізні
над колискою приятеля —
кочівники,
шви споруд розпустивши.

по квітуванні сторожів
скрадається качур
і клаптиковою габою-
згарища:
непорушні пір'їни
над пригорненими.

мандрівці з перевтілень,
їх ґрунт поза лапками
чим порожніші гнізда,
але відстані —

до неприємного:

звір розмножує кров,
не вживаючи помацків,
глибше дзьоба — вуста,
адже протягом зроговіння
ця подорож.

ся крихкість
над храмами:
найхимерніші впливи оправ
непомітнішають
у снігові.
понад сон
організм безпритульної ласки
межи амф~~ор~~ на нас.

поза вищезлими
з мушель -
випростані
лапки плакучих мисливців:
отже вранці
на браму місця
пов"ється откiрення
і кутро
заб"ється в куток.

повільні
піски рутають з обори
й перелетні вузли
так наблизили
схудлого птаха.

земноводний
припинений орош
освітлюють лишаї:
переісхувавши
вивільнення з усмішки,
вертають нектари
на тропи комах.

Із _____

проячавши
в оправі попелу:
сей стрибок
у безрисе обличчя -
катастрофи сліпих
і рум'янець коріння
на час безорганізмності.

голизна годувальниця
з розмаїття чужинців
і старезна перевідувачка руїн —
ся поліна на кольорі:
приурочує тинькові
головного приблуду.

сирітка між ягід —
маловання крізь втому:
лише одні обанні храми
привнесені
покидати обличчя в спадщину.

свято заїд:

не треба бігти,

бо йому не можна плакати

й доточувати карлика -

з поміж кривдників

вирізняються автори дерев -

альпіністи на міражі.

винагорода -
усе, що безлисте,
що потворне,
уникаючи поводитирів:
даленіє в узбіччя
клітковина примар.

зникаючи,
плідь обертається на джерела -
о ступати в зернята.
але закохані в престол мігрантів -
білі на зближення,
адже відбуваєш холодний.
ці кучерики на головах риб
та безліч мерців смужкових,
що виділяють свічки.

глина при лампі:
погладжуючи цямриння лігва,
подорожують самиці:
їх паломництво
до рідинної книжки —
землі б не зазнати
реп"яшкам вітру.

милуючись

пологами п'явок,

аби посадити

страхітлий пагін взаємності:

всіма літніми ополонками

гріто яєчка стежин.

Ф-лейта

від розтину рідин,

зупинена масть

і ласкавіша кат безтрепетних,

адже вільно йому

вирушати із марень.

хлопчик

для дятла, тобто -
чарівніше наслухати:
свіжість шапочок на зернятах
і хутряні тропи,
що маскують надгрібок
змитого язиком.

ніжний хрупіт німих,
а ліси амфоруєть
племінчик лампади,
що вохрує рідини.

лише щеплене віття
і запрошення в ірїї -
правдиво свічаїні.
половини крон
у дощах підземних,
половину підпасичів
виділено з нектару.

по виходові з обіймів -
кістяк:
з тобою комах
і тому лячно помацати,
як у тобі
безпритульний згорнувся.

останній букет
у ворожчині руці:
застувених деревами
кличуть хворі.

час

на сушіння невинності в тулубцях
опріч олтаря на терезах
опріч скарги,
що минула опівночі.

бивень
у відлунні від ягоди.
принагідно
убуває розгалужень
і виразистіша видовище
виливу з таємниці.

гайвір
у красвидові
над прикутість подаленілих:
щоріздва
нагукують з полум'я,
але лапки виродка непорушні.

гайвір
у красвидові
над прикутість подаленілих:
щоріздва
нагукують з полум'я,
але лапки виродка непорушні.

пошестъ вивихів крил
і розверзтість хвилинних —
замордований ороц тепла
з візерунком
на прикметі розплати.

31 _____

в невідвладному лігві
настає жварель:
назавтра -
свято вилучення з пазурів -
дика тінь приб"ється.

відображення -
сліди дятла на дверях:
поза чіткість
у п"яльцях на профіль,-
він озгучує решту рибини.

але ж мука -
укладення долоні:
о тубільці підмурки пороку -
ся покритка
повернена нам серед ночі.

ритовини -
ледь розвинений приступ
безпліддя:
від примарних дерев
відлучено садівників
доки вільно в утробі.

у тенетах самородків —
решта химер:
зимні вуха вівчарки
ніжні у сокові.

страхитливість
прозрінь яйцекладних,
як і велич
на поклик з Бирію.

до панцеру жовчі -
у відлунну труну на обійми:
проте ніколи
побитом ества
зазнати диригента рідкісної насінини:
розплідник уявлень
розгвинторує стовбур
і світло у гаві
на займищах оранжерей.

вік місцини,
що насочує гримасу -
й елегійна в"язниця:
над тривалість у забутті
хліб юродивого птаха.

опанувавши здогадом,

спиною

до ляди із потопельництва:

і так щораз,

переінакшуючи молитву.

замах
задля зредення мурів:
о невинність черги -
заповідного пледу:
спільне опертя зернят
та вишивка на флегмі:
гідра подвигу,
коли вбивця
ще винаймає помешкання
на свічадо.

НОСТАЛЬГІЯ

решта заїди -
сон
і ~~летіше~~ напромац
добирання принад:
у дозвіллі незаймистих
суто поспіх з обіймів -
обмарення;
суто дерева достигли *5*
дритісні.
хирорне має
так химерніша потят
занурити тіні
по рослині мілизні.
привид дикого лінаря
пестить вільне обличчя -
так розвиднився ооч,
розтавований в смерті.
творять сніг
русла іншої звістки -
нез-абутисть потворних.

відслона іграшки,
щоб лащити безсоких;
проникли в спогади пташок,
стіна дводомна,
а по опівночі
ліани перевіда пупорізка:
сей крик ,
не маючи відлуння -
пощерб.
годівля світляків
й дитячі ікла:
принада в пустку.
а в зародках - посли -
з обличчя рихід.
такі ж
волокна ніші в молоці.

се туляння руїн,
перехованих в листі,
обсяг відлуння -
годівля із обрію.
між дзеркал для пташок
більше прядиво скрипки
уповільнює привида.
замуровані в пахощі
зрять
непроникний врожай немовлят.
красне вбивство у вирії -
змова тих, що поділися.
а ляльковий сновида
з повитух вигорта
божерільних в майбутньому.

масть у затишкові
і гнилички рибалок:
соковитіша вухо,
а щілини над бджоли
криваві.
вирієві монастирі -
у річках по осені
то ж обов'язок аборигена
вродлившати;
а зелених карати,
умиваючи птаха:
діти смертніші,
облягання на прив'язі -
себто сніг на порігках
на невінчаних тане.

невиправніша ліс,
розкришивши самицю.
час поління води
і запрошення тінь вишивати.
з'ява соку — єдині
перевідини місця:
знову рідкісно лине володар.
з хутром простір обличчя —
така ж почекальня.
у віконах перебіги лап
тим, що в соколі — вежа.
молоко
по відлитих крітках,
якщо діти над сон
прохолодні.

половина вінка —
божевілья корови:
замах матері
й кладка
на місце обличчя:
задля втечі блакитніша овоч,
усамітнено голих
і з летючого равлика
досі дихає янгол.
так знеболено вроду,
що вкрадається оберіг
у тепло замовляння.

доглядати вологу -
ця зовнішня свічка,
коли й русла гібридів
замешкує дім:
шовкунами полуднено обрій,
але вільні з роздуки -
в ясла риби
улялись алеї
і з'являється біль
навперейми самітним:
лите заимисті дуні -
далина,-
самозгубцем віддавши каліку.

до летючих річок
підкладання церков:
закопати ліхтар
покликання
пташиного вершника.
знов надходить дівчак
відмикати лісам їхнє листя.
і подовжений сніг
проникає у вирій.
спільний дах над насінням
і цитрини на марах —
перший лоскіт дзеркал,
а ссавцеві із крихт породир.

пада дощ
при сильці на рогатих,
ще ж прудкіша дударик —
зарізана вишня.

і купці на офіри
п'ють з прирослих до прірви.
то ж здригають вагітні
на зайвих річках.

вільне воло підмурку;
у просторому листі —
квітки.

запорука з печер
затишніших в тваринах.

паралітики,
в котрих ставки
і принада -
вільніша з обмілин -
запорожнює стовбур:
падолист -
се наживлення нетрів,
адже латідність близнюка
то і є забивання зозулі.
для завважених у собі
порожнявіє пагін від обрію
і рум'яніша кіт.

млин

заточеного в обличчя,
що є поклад:
виють з відання рис,
проділ в мурах спогивши
край повітря,
де ноша птахів,-
жовта матір ворожить.
мертвих риють ліани
й видозміна відлуння,
якщо озирнутись у воду:
не цілуймо тварин,
вирушаючи в мандри.

дзеркала,
що навромац:
лише риби долішні,
адже ліс дожива у тваринах.
а принаджена матір — є гість:
неприборканість квітів
тим, що лампа з запілля:
із трилисника втеча —
сніги.

заховання упізнаних -
день,
а колишні копальники дикі.
миють свічку довкола
і прилука до місця:
лише в профіль ошкірення.
надрестися в обличчя,
якщо незбутне пригортання дзеркал.
потім неміч дощів -
в ристуванні нектар
і загарбані квіти:
ще відсутніша лялька,
відпочивши у вирії.

рідна тварина
у межах обличчя
тим, що в схорищах дім —
надбудова дерев:
по дитині сі вершники
в перелітній алеї.
абрикоси й глуха,
і розсада вологи
на кількох рушниках.

ласощі відсутніх
і для хворого дзеркала
половина небіжчика.
у нектарові
спалах — ся обмілина
і доцільність волохатих
в корінні, аби здригнутись.
помилка поля
і наввипередки з молитвою
кохання кротів.

затишок для перехрестя.
відлітаємо і веління з горлиці:
який морок із сліпого,
що пізніша подорож дерев
по забутих тварин.
грожай торішніх
і подвійна ляда соку
у воскові – переважно
пошук пір'я
для обличчя, що знову
у проточному дзеркалі.

потопалець -
ся притона вологи
і спогад,
стуливши черега:
більший комір
на час поцілунку.
на розлучниць в прикметах
однопільне маля *б*ерегів
мак кладе:
з цього пропарку овоча
має падати сніг.

летючі п"яльця соку
і згадане в гедзях
натхнення для дитини:
попри діяльність розтерзаних -
після новорічного абрикосу -
глуха
у глибинах,
з плином свідка,
де затишок на покрову.

надливання із крон -
птах, що білий.
поруч лічених днів
палять риб
подорожні рослинам.
оголючись у закликіві
незриміша
умовлений плодоносити.
занепадають
лисові стіни -
з хмелю нірка
кори скоромної.

дозвіл немовляти,
давнина у волозі -
поруччя про око,
але коштом слідів
оберіг від натхнення -
вікона
та проміжніший жар
стулених у грудках,
адже морок
триває для лапи.

решту
шпарини в сокові,
пересадивши вирій:
на відрухи із забуття—
птахи,
привласнюючи глину
в коморах:
отак зміліла квітка,
змусивши прогаяти спогад.

се легшання рис
тим, що зав'язь в птахах, -
плинних гід -
ся прочиненість хворих.
матір сіяних крил
й котрі навзнак, -
перейнявши сніги -
нерозчинних колін
оболонка.

щополону
постать відання з лун:
далина -
сурмачі на припонах,
а опріч світів
допоміжна самаця:
час вмирання забутих
на поверхні, де вирій,
витікаючи в ороц,-
рослина.

міст для сина -
птахи,
коли зрима ліана:
від обличчя відлучених
ласка
й ледь поливані воїни,
що при них узбережжя корів.
діти - ближчі з джерел
і бажання дерев:
розповивши кістки,
п'є з прищепи втікач.

верхів"я руїн,
холодок, що у рибі:
розвивається ліс
із мовчання прибулого
по триванні калік
у вечірньому погляді
знаймо, нірка завше єдина:
ся природа для божевільного.
запорожнення обрієм
місця дерева,
і простір величніший,
де розпукне
пагін білого пороку.

вилучаючи отвір
сторожі подорожніх
відають:
на вмируще люлька
по осідлості холодків
й вороття до вінчання.
бо й напасник на дзьоба
споганений в сестрах.
постає неосудність,
коли постіль комах
повільнішає
і зачасний поклад води —
розпарогує зелень:
отже слід павука,
щоб припнутися снігові.

оджіл повернення з ягід -
янгола забування:
вина ймаючи ліки,
доки скрапує виводок,
й незабудковий заколот.
тільки ж в травах
плавання
викрадених ротів,
бо урвалася сховання
приручених до природи:
дика й прочанка,
пестячи яйцекладних:
її пурхання в стеблах -
домівка води.

згубно
саджаний сон -
слід літаючи легший.
отже голод навіяних -
помста.
відкликаючи спогад,
дерева
пірнули між дятли:
доки в пуп'янку око -
хворіють гінци:
в заповідник
наступне кохання.
ся рослинна утома,
цілувавши пологі в тварині -
оборонець страху.
решта ніші в дзьобах.

понадвежова мука
й знелуджений сад,
перещеплені соки:
викликання кісток,
тим що сніг —
спідня пестка повітря —
на торішніх вологах
змарнілий.
добування розлучниць
та постаті з нір:
знову місце на квіти
межує з птахами.

скруха прибульцеві з таємниці —
порати схудлі коники:
навіщось по запам'ятанні
неповні прогулянки з овоча,
адже тривала усмішка —
слід;
адже з сіянки
його молоко
і дикий воров,
запорожнївти солодке,
вїщує
посебїчно зодягнених спини.

поливани^си копальник

така ж гоїдалка у чорноземі

тільки б удатися пращурові.

пошуки місцини для події

і хвороба зозулі,

що перевидавши яблуню,

нівечить пашу привидів.

вирій з яцем
й напування із пастки,
доки в просторі
нори розсмокчуться.
решта покладу -
ніч:
над провалля у квітні
ся обличчям обійдена риба,
переживши гостей.

від досягань із порід
краєвид,
що знебарвляє ношу.
обирання синів
і поління
що з нього крига.
а вживання домірки,
коли п'явки на макові
і в глибинах свічки —
сі кувадла на жала.
шлях
у колах дзеркал:
раптом нянька могил
озирнеться.

заспинна крейда
поза виходи з долини.
камерніші вікон
хто безлапий,
адже діяльність ям
оголошує дерево:
легідний.
кого повернено з ґрунту
в обличчя.

квiлять
квітки повітря,
якщо зайві відлуння:
допернитись прибуття моху -
линуть пагорби
на болючі істоти.

затулімо:
сіють джерела
і маюнок ягоди -
на полуді.
прибуток цвинтареві
пророслі тіні,
що біліші безплідного.
по ранкові
у комині
де рисіла сова.

перелітних пліщі
з красвиду виполіє постать:
без долонь
доки гостя вирощують.
поводирські пастки
поруч мешкання тиші
і лупатіша звір
на раптове завершення білого.
не інакше дарунок птахів -
ці п'явки,
що на привидах.
долинає звідтам
нерозтелених сміх:
садом марять в гіллі
годувальниці гіда.

від розпадистих сов
почекальня в корінні:
не жадаючи пам"яті,
коли й нори безслідого —
мур.
побут тіней —
долання летючого ороча,
готування безлистого протягу,
адже ніч у кравцях,
щоб позбутись дитинства.
очі здобичі,
котрі — риморяння рослини —
молоко зупинило:
не мина
таємниця самців —
намальований гід,
похоранщина в заїдах.

риса вийти з дерев,
коли в німбах птахи
і молодший павук
в"є постійні рослини.
так окреміша гість
ледь прищепний до сну:
з зайвих зерен квітки,
що їх сконом
розтулено пам"ять,
адже око, занесене в плоть,-
зайва масть
на молитві.
там на споді дітей
покорчований млин
і проточний, хто худне.
ризик привида -
сміх неприсутніх ніколи -
інший вихід з кісток,
перемога обличчя,
адже вивих підмурку
уз ніг непритомних -
то рогатих життя.
пустка -
кількість дерев
незнайомих з подоби.

до прина́дженн́я півночі
непо́руш́іша бра́ма
й по́ибу́ва ти́ша ла́пи.
та́к го́стю́ють ро́слини,
о́дари́ючи дзи́гу,
але ко́жні́ че́редни́ки
ви́ливають во́логку́ у о́джо́ли:
при мо́році́ -
о́лизня́та пта́хів,
дзерка́ла ві́дпхну́ти.

